

זכיתי / צור קרמר נפרד מאהוד

כילד, אני מניח, פחדתי מאהוד. עוד לא הייתי בשל מספיק להתמודד עם קול הבס הרועם, הבוקע מעמקי הזקן העבות.

התבגרתי והתגברתי - חלוף השנים, ועימו אהבתנו המשותפת למוזיקה ולטכנולוגיה, החברות עם יפעת ומיה, וכן - גם אורך הרוח שאהוד נדרש לגלות מעת לעת לזיופיי ולפרשנויות הרמוניות שלי, שבוודאי לא היו קלות עבורו - כל אלה קירבו בינינו, כך שזכיתי והתברכתי בידידותו לאורך שנים רבות.

בין שלל הדברים בהם זכיתי מאהוד היו ההיכרות והאהבה למוזיקה קלאסית בכלל, ומוזיקה קאמרית בפרט, דרך סידרת קונצרטי השבת ב"בית הקשתות".

לפני כ-17 שנים, נדמה לי שלציון עשור לסדרת הקונצרטים, כתבתי את הברכה הזו לאהוד ופנינה. תודה, אהוד יקר, ולהתראות.

*****

ביום הראשון ברא את היום ואת הלילה,
וביום השני - מים למטה ושמיים למעלה,
ביום השלישי ברא את היבשות ואת הימים,
וביום הרביעי - ירח בלילות ושמש בימים.
ביום החמישי ברא את שוכני השמיים והים,
וביום השישי - את החיה והאדם.
וביום השביעי נח מכל מלאכתו,
וברא עבורנו את חובת קדושתו,
ומאז האדם, שבצלמו עסוק, טרוד ולא רגוע
בכל יום מימות השבוע -

לשרוד את היום, ולעבור את הלילה,
להשאיר את הראש מעל המים למעלה,
לכבוש עוד יבשה, וגם את הים להכניע,
להתגונן מהשמש, ולירח להגיע,
לצוד את עוף השמיים, ולדוג מהים,
להילחם כמו חיה, ולהישאר בן-אדם.

ורק ביום השביעי...

רק ביום השביעי שוכח קצת מהתוהו ובוהו,
מניח לקשיי האתמול ולאלה שיבואו,
וחוזר לכמה רגעים לגן-העדן עלי אדמות,

ואור על פניו, רוח וצלילים מרחפים על-פני במות.

כי ביום השביעי, בו נח אלוקינו מהמלאכות הקשות,

בוראים פנינה ואהוד את בית-הקשתות -
תודה לכם, המבדילים בין קודש לחול,
המשכיחים את הרעש, ומביאים את הקול,
שאיתכם ובזכותכם כל אחד פה יכול
למצוא **בשביל מה**, ולא רק איך ומה לאכול –
תודה, הוקרה וברכה על הכל.

צור

אהוד ופנינה, 1991

